

BABAM NECMETTİN HACİEMİNOĞLU

Oytun ŞAHİN

Babam Prof. Dr. Necmettin Hacıeminoğlu için Armağan'a konulmak üzere benden yazı istendiği zaman, onun hangi yönünü anlatmam gerektiği konusunda mütereddit kaldım. Bilim adamlığı, dâvâ adamlığı, kültür- sanat yönü ve en önemlisi insanlığı... Çok kısaca her yönüyle anlatmaya çalışacağım.

Tanzimat'la birlikte başlayan aydın-halk mücadelesi Türkiye'nin sosyal, kültürel ve siyasi meselelerinin temelini oluşturmaktadır. Cumhuriyet kurulurken Ziya Gökalp'in Türkçülüğünden ilham alınmış, Türklük şuuru uyandırılmaya çalışılmıştı ama Cumhuriyet aydınının halktan kopukluğuna çare bulunamamıştı. 1950'de başlayan DP iktidarı, bir halk zaferi gibi gözükse de aydın-halk bütünleşmesini sağlayabilmiş değildi; hattâ öyle ki, artık Türkiye'de "aydın" kelimesi, "solcu" kelimesi ile eş anlamlı hâle gelmişti. "Aydın" muhakkak "sol görüşlü" olmalıydı, aksi hâlde ona aydın denilemezdi! 1960'dan sonra Türkiye İşçi Partisi'nin de kuvvetlenmesi ile Türk solu siyasi platformda sesini yükseltirken, 60'ların sonlarına doğru üniversiteleri ve sokakları da teslim almaya başlamıştı. Milliyetçi Türk aydınının gençlikle ve milletle bütünleşerek, örgütlü olarak ortaya çıkışı da bunun üzerine oldu. O güne kadar dernek faaliyetleri ile sınırlı kalmış olan milliyetçi aydınlar, siyasi parti, gençlik dernekleri, öğretmen dernekleri, işçi sendikaları, kadın dernekleri, akademisyenlerden oluşan dernekler olmak üzere aydın-halk ve gençlik el ele, bölücülükle, Marksist terörle mücadele etmeye başladılar. İşte Necmettin Hacıeminoğlu, çocukluğundan beri yüreğinde taşıdığı, hissettiği Türklük şuuru ile bu harekete gönüllü olarak katılmış, mücadelesini her zaman kalemiyle sürdürmüş, sırasında bir önder, sırasında bir nefer gibi davranmış yılmaz bir dâvâ adamı idi.

1950-60'larda Türk dili üzerinde idi "kavgalar"... Hacıeminoğlu gerektiğinde TRT ile, gerektiğinde Türk Dil Kurumu ile, basınla, filologlarla, bürokrasi ile, dilimizi bozmak ve fakirleştirmek isteyen herkesle karşı karşıya geldi. Yazıları; 1970'lere gelindiğinde, artık sadece Türkçenin değil, Türkiye'nin de karanlık günlerine ışık tutmaya başlamıştı ve dil âlimi Dr. Hacıeminoğlu, 1970 yılı Türkiye'sinde şu satırları kaleme almak zorunda kalıyordu:

“8 Haziran 1970 Pazartesi günü Yusuf İmamoğlu Edebiyat Fakültesi'nin 338 numaralı odası önünde komünistler tarafından vurularak şehit edilmiştir. Kendisi Amerikan Koleji'nde okumamıştı. Ne köylüyü sömüren bir toprak ağasının, ne işçiyi ezen bir patronun oğluydu. Döviz kaçakçılığı ile milyonlar vuran veya karaborsacılık sayesinde yüz binler kazanan bir aileye de mensup değildi. Yakın ve uzak akrabaları arasında egemen sınıftan sayılan ne bir profesör, ne bir general, ne de herhangi bir umum müdür vardı. Akşamları, üç arkadaşıyla paylaştığı sobasız odasında kitap okurdu. O hâlde “ağalık ve patronluk sona ermelidir”, “yerli işbirlikçiler kahrolsun” gibi sözlerle duvarları kirleten komünistler, bu fakir ailenin çocuğundan ne istiyorlardı? Altıncı Filo'yu Türkiye'ye o mu davet etmişti? Banka kredileri ona veya ailesine mi dağıtılmıştı? Türkiye'de kapitalist ülkelerin kültürünü yayan, malını satan o muydu? Hayır, bu kusurların hiçbiri onda yoktu; fakat onu kahpece öldürenlerde vardı... Komünizmi de, devrimciliği de bir maske olarak kullandılar. Yusuf'un Türk milliyetçiliği ülküsünü bir bayrak gibi taşımakta oluşuna tahammül edemiyorlardı...”

Türkiye'nin ateşten yıllarıydı... Hacıeminoğlu'nun ülkücü hareket ve mücadele içindeki yeri, hem gençlik kesimi,,hem aydınlar, hem de siyasetçilerle diyalog kurabilmiş olması açısından önemlidir.

Bilim adamı olarak alanında önemli eserler verdi, Türkologlar yetiştirdi; aydın olarak düşündü ve yazdı. 63 yıllık ömründe sadece milliyetçi aydının çilesini yaşadı. Bu çilenin özel hayatına nüfuz eden kısmından dolayı hiç şikâyet etmeden, etrafındaki insanlardan hiçbir şey beklemeden milletin dertleriyle üzüldü, sevinçleriyle coştı. Bu sebeple babamın hayatı 60-70-80'ler Türkiye'sinin izdüşümüdür. Düşünen ve konuşan bir Türk insanının karşısına çıkabilecek engellerin hepsini şahsında yaşamıştır; terör tehdidi altında bir aydın, tutuklanan bir gazete yazarı, askerî darbeden sonra üniversitedeki görevinden ayrılmak zorunda kalan bir öğretim üyesi, ilmî eserlerinin basılması yıllar süren bir bilim adamı.

Yaradan'ı çok sevdiği için insanları da çok severdi. Kendisiyle ve çevresiyle barışıklı. Ülküsünde o denli tavizsiz ve katı, buna karşılık özel hayatında ailesine, dostlarına, talebelerine karşı o denli anlayışlı, merhametli, esprili ve saygılı idi. Kul hakkıyla gitmemeye çok özen gösterirdi.

Uzmanlık alanı “Türk dili” idi; ancak dili yaşatanın ve nesiller ötesine taşıyanın “edebiyat” olduğunu bilirdi. Edebiyata, özellikle şiire çok

Babam Necmettin Hacıeminoğlu

düşkündü. Âkif'in ve Yahya Kemal'in bütün mısraları ezberindeydi. “Yeni Bir Dünya” adlı kitapta topladığı hikâyeleri bile Fikret'ten, Haşim'den, Fuzulî'den mısralarla süslenmişti.

Romanda Peyami Safa'yı çok beğenirdi. Özellikle “9. Hariciye Koğuşu”nu... Henüz talebe iken, İstanbul'a gelir gelmez Peyami Safa ile tanışmış ve yakın dost olmuştu. Yaşayan roman yazarlarının ve şairlerin birçoğı ile dosttu. Onların sanatçı kişiliklerine saygı duyar, ihtimam gösterirdi. Kısacası dılcılığını edebiyatla süslemişti. Hayatının parçası hâline gelen bir diğere sanat dalı da müzikti. Klâsik Türk müziğinin yanı sıra Türk Halk müziğini de çok severdi. Mâhur, en sevdiği makamdı. Özellikle İtrî'yi, Meragî'yi dinlerken yerinde oturamaz, “bunlar ancak saygı ile ayakta dinlenir” der, radyonun veya teybin yanında ayakta durur, etrafta çıt çıkmasını istemezdi. Türk sanatları içinde hat sanatına, hattatların eserlerine hayranlık duyardı.

Ömrü boyunca Türk'ü Türk yapan değerlerin tamamı üzerine birbirinden farklı gibi görünen ve çeşitli odaklar tarafından yapılan planlı saldırılarla tek silâhı olan kalemiyle mücadele etti. Benim önderimdi, arkadaşımıdı, ülküdaşımıdı; babamdı... Yağmur sevgisini mâhur bestelerle harmanladığı bir hikâyesinde şöyle yazıyordu: “...**Hep yağmurlu bir nisan akşamında ölmeyi arzularım. Belki de öyle bir günde doğduğum için. Kim bilir! Yağmur hâlâ yağıyor. Şehrin ışıkları hâlâ yanmadı. Sular hâlâ mâhur şarkımızı mırıldanıyor...Ve ben uzaklara, çok uzaklara gitmek istiyorum...**” İşte onun “çok uzaklara” gittiğı günden beri, çalan bütün mâhur şarkılar boşa gidiyormuş gibi geliyor bana; ama bilinmez belki de babamı uğurladığımız o “gemiler geçmeyen ummanda, belki hâlâ o besteler çalınıyordur.”

Mekânı Cennet olsun.